

JESU VIDNESBYRD ER PROFETIENS AAND

NUMMER 4 | 15. FEBRUAR 1924 | 74. AARGANG

ET MISFORSTAAET FOLK.

(Af *Orson F. Whitney*, en af de tolv Apostle.)

—

Det guddommelige Væsen selv blev ikke forstaaet, ikke en Gang af sine egne. Blandt sine kodelige Omgangsfæller var Verdens Frelser kun »Tommermandens Son« og blev korsfæstet som en Bedrager efter deres Tilskyndelse. Kolumbus, Washington, Lincoln, hver især af dem blev misforstaaet, indtil det, de kæmpede for, med Tiden naaede frem til Sejr og Anerkendelse. Profeten, ved hvem Evangeliet blev gengivet i disse vore Dage, blev haanligt omtalt som »Joe Smith, Skattegraveren«. Stemplet som en Humbugsmager blev han til sidst berovet Livet, ene og alene fordi han fastholdt, at han van noget mere, end hvad Menneskene antog ham for at være; og den Religion, hvortil han mentes at være Ophavsmanden, var ligesom ham selv hjemfalden til at blive — misforstaaet.

En kristen Menighedsforstander, en Herre med hoj Dannelse, sagde en Gang til mig: »Min vigtigste Indvending mod Mormonismen er dens Smaalighed, dens Snæverhjertethed. I Mormoner er ikke interesserede i noget, der foregaar uden

for eders eget sociale og religiøse System. I er isolerede, optagne af eder selv; I giver ikke Agt paa, hvad andre Folk og andre Samfund udfører, og I giver dem ikke Anerkendelse for, hvad godt de udretter.«

»For Eksempel,« fortsatte han, »Skrifterne er oversatte paany med det Formaal at gøre dem tydeligere og lettere at forstaa; men I lægger ingen Vægt paa Arbejde af den Art. Fortidens Stæder og begravede Civilisationer bliver udgravede, Inskriptioner paa gamle Obelisker udtydes og offentliggøres, for at gøre Nutiden bekendt med svundne Tider; men I sætter ikke Pris paa saadanne Foretagender. Hospitaler og Missioner grundlægges og vedligeholdes; Kristi Navn bringes til Hedningerne, Bibelen udgives i Millioner af Eksemplarer, og ihærdige Bestræbelser gøres paa at anbringe en i hvert eneste Hjem; men I tager ikke Hensyn til saadanne Ting; I staar ligegyldige overfor disse Virksomheder — I anser dem for at være værdiløse og uden Betydning.«

Denne Udtalelse forbavser mig. Jeg blev forundret over, at en i alle andre Retninger saa godt underrettet Mand kunde have en saadan Mening om en Religion og et Folk, som jeg vidste var lige det stik modsatte af, hvad han erklærede dem for at være. Der kan maaske findes en snæversynet »Mormon«, eller saadan noget som en smaalig Idé hos en eller anden »Mormon«; men der har aldrig været og vil aldrig blive en saadan Ting som smaalig »Mormonisme«. Hos dem, som kender dem bedst, er den et Synonym for den største Alsidighed og Godgørenhed, et Udtryk, der repræsenterer Barmhjertighed og Gavmildhed; kort sagt, alt, hvad der er stort, smukt, godt og ophøjet.

I Stedet for at lade haant om og overse, hvad andre Folk og andre Systemer udfører, holder »Mormonismen« tværtimod omhyggelig Regnskab med alt og anbringer hver speciel Begivenhed, Foretagende og Handling paa dens retmæssige Plads i Udviklingens Plan. »Vi tragte efter alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.« Saaledes siger

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i en af sine Trosartikler. Enkeltvis og som et Hele er vi forpligtede til at hævde dette Ideal.

Hvorledes kan nu en saa grov Misforstaaelse opstaa? Den er en af Løgnens Frugter. Den har sin Rod i Fordomme, fejlagtige Slutninger, Vrangforestillinger og den Tilbøjelighed hos de fleste Mennesker til at lade sig paavirke af en ensidig Fremstilling. De forveksler Trossætninger med Trosudøvelse, tager enkelte af de med Sagen forbundne Personers Handlinger og Udtalelser for at være Sagen selv, dens Aand og Karakter og det Maal, hvortil den sigter.

Der er kun en Maade at forstaa Evangeliet paa — kald det »Mormonisme«, eller hvad De vil. For at fatte det, maa man have mere end en Højskoleuddannelse. Universiteterne kan ikke meddele den Helligaand, og uden den kan intet Menneske fatte de himmelske Principper eller Hensigter. Sandhed kan kun erkendes ved Hjælp af Sandhedens Aand, der tilkendegiver de Ting, som hører Gud til, baade de forbigangne, nærværende og tilkommende Ting.

»Mormonismen« repræsenterer Evangeliets Gengivelse i det nittende Aarhundrede — Paabegyndelsen af Tidernes Fyldes Husholdning; men det er ikke alt. Den repræsenterer selve Evangeliet i alle dets Uddelinger, hvoraf denne er den største og den sidste. Denne Paastand alene burde overbevise enhver uhildet Undersøgelse af dette Emne om, at denne bagtalte, misforstaaede Religion ikke er snæver eller smaalig, og at det er usandt, at den ikke tager Hensyn til eller nærer Interesse for nogen eller noget udenfor sit eget umiddelbare Virkefelt.

Modsat min kristne Vens fejlagtige Slutninger er vi »Mormoner« højligen interesserede i Oversættelsen og Revideringen af Skrifterne. Og hvorfor skulde vi ikke være? Joseph Smith var en Oversætter; han oversatte Mormons Bog og Abrahams Bog og reviderede Dele af den hebraiske Bibel — for at gøre den mere korrekt, mere letfattelig og samtidig tilbagegive mange »tydelige og ypperlige Ting«, som vare blevne

»tagne bort«. (C. H. I: 132; I Nephi 13: 35, 40.) Hvorfor skulde vi ikke anerkende Vigtigheden af saadanne Foretagender?

Hvorfor skulde vi ikke ogsaa være interesserede i arkæologiske Opdagelser, der hjælper til at bevise Sandheden af Mormons Bog, det tavse Vidne, der »mumler fra Støvet af« (Es. 29: 4) angaaende de »begravede Civilisationer« fra Fortidens Amerika? Her er nogle faa Citater fra Nephiternes Optegnelser, der direkte omhandler nærværende Emne:

»O, at jeg var en Engel og kunde faa mit Hjertes Ønske opfyldt, saa at jeg kunde gaa ud og tale med Guds Basun med en Røst, der kunde bringe Jorden til at skælve, og raabe Omvendelse til alle Folk. . . . . .

Men se, jeg er et Menneske, og jeg synder i mit Ønske; thi jeg burde være tilfreds med det, Herren har tildelt mig. . . . .

Thi jeg véd, at han giver Menneskene efter deres Ønske, det være til Død eller Liv; . . . . .

Ja, jeg véd, at Godt og Ondt er fremstillet for alle Mennesker; og den, der ikke kender Godt og Ondt, er uden Skyld; men den, som kender Godt og Ondt, ham gives efter hans Ønsker, enten han ønsker Godt eller Ondt, Liv eller Død, Glæde eller Samvittighedsnag. Og nu, eftersom jeg véd dette . . . . hvorfor skulde jeg ønske, at jeg var en Engel, for at kunne tale til alle Jordens Ender?

Thi se, Herren forunder ethvert Folk at blive undervist om hans Ord af dem, som tilhøre deres eget Folk og Tungemaal, ja, alt det, som han i sin Visdom anser tjenligt for dem at have.« Alma 29: 1—8.

Er her noget, som kunde tyde paa, at »Mormonismen« ikke giver Agt paa, hvad der foregaar i Verden omkring dem? Hvor kan nogen fornuftig Læser foretage en fordomsfri Undersøgelse af »Mormonernes« Tro og komme til det Resultat, at de Sidste-Dages Hellige ikke er interesserede i noget, der ligger udenfor deres eget sociale og religiøse Systems Grænser? Dette ene Uddrag fra Mormons Bog er tilstrækkelig til at omstøde denne fejlagtige Opfattelse.

De kristne Kirker kan ikke forkynde Jesu Kristi Navn for

vidt og for bredt for os; de kan ikke publisere for mange Bibler eller anbringe dem i for mange Hjem efter de Sidste-Dages Helliges Mening. Saadanne Foretagender gør »Mormon«-Missionærernes Arbejde netop saa meget lettere. Det baner Vejen for ham. Juda Træ (Bibelen) og Josephs Træ (Mormons Bog) er et i Guds Haand og i hans Tjeneres (Ephraims) Haand, for at falske Lærdomme kan blive omstyrtede og evige Sandheder givet til Menneskene. Bliv kun ved, kristne Broder — byg saa mange Hospitaler og grundlæg saa mange Missioner, som du har Lyst. Udspred det glade Budskab og lad Frelserens Navn lyde fra Pol til Pol. »Mormon«-Folket vil anerkende enhver god Gerning og glæde sig derover.

Kristi Navn har været udraabt og hans Evangelium forkyndt i forskellige Uddelinger af Mænd, bærende det hellige Præstedomme, Myndigheden til at repræsentere Gud. Og andre Mænd, ikke i Besiddelse af denne Myndighed, men gode og værdige Lærere alligevel, han været oprejste i alle Nationer for at give dem netop den Fylde af aandeligt Lys, som de var i Stand til at modtage og gøre fornuftigt Brug af. Saadanne Mænd som Konfucius, den kinesiske Vismand; Zoroaster i Persien og Gautama blandt Hinduerne, hører til denne Klasse — Mænd, der ikke har guddommelig Magt og Myndighed, der ikke er kaldede til at forkynde Evangeliet eller forrette dets Ordinancer, men er begavede med Visdom, med højmodige Tanker, med Inspiration fra Himlen og bemyndigede til at aabenbare, hver iblandt sit Folk, saa meget af Sandheden, som dens alvise Ophav saa, at de var værdige til at modtage — Folk, som maaske vilde have trampet Sandheden under Fødder, dersom den var bleven given til dem i sin Fylde; derfor fik de kun saa meget af den, som de kunde modtage, og som vilde være dem til Velsignelse. Derfor er Sandhedens Fylde holdt tilbage, og de leve og do »uden for Loven« (P. B. 76: 72; 45: 54) — det vil sige, uden den højere Lov, Evangeliets Lov, hvilken imidlertid vil række ud efter dem i det næste Liv.

Med Hensyn til timelige Foretagender og Virksomheder,

udtalte Præsident Joseph F. Smith »Mormonernes« Synspunkt i en Tale, holdt kort for sin Død: »De Mænd, som har gjort vidunderlige Opdagelser . . . ., som kunne kontrollere Lynet, som kunne kontrollere og gøre Brug af Dampens Kraft . . . . og de, som have opdaget andre af Naturens Hemmeligheder, som Telegrafen, Telefonen og den traadløse Telegraf — alle disse Opdagelser ere dikterede af Guds Aand, der giver Menneskesjælen Kundskab og Forstand.« (Imp. Era, 17.)

Ret beset er »Mormonismen« kun et andet Navn for Videnskab — alle Videnskabers Videnskab; og dog vil man erklære den for at være uvidenskabelig. Den bliver anset for at være ufilosofisk, medens Kendsgerningen er, at den er et eneste stort System af Filosofi — det største, som Verden nogen Sinde har kendt. Et vidunderligt og underfuldt Digt, et Produkt af Guddommens Geni — og dog er der, selv for Digtere, intet poetisk i »Mormonismen«, før de ret faar Øjnene op derfor. Det er Jesu Kristi Evangelium, »en Guds Kraft til Frelse«. »Mormonisme« er kun dets nyere Øgenavn — *»Mormonismen« den Misforstaaede.*

HERRENS BØN.

Bønnen, som vor Frelser lærte sine Disciple, er den vigtigste og mest betydningsfulde af alle de i Skrifterne gengivne Bønner. Det første Ord »vor« fører os bort fra Tanken om os selv alene, og det næste Ord »Fader« er Guds Familienavn, ikke hans officielle Titel. Ordet »Fader« fjerner al Afstand og bringer os ind i hans umiddelbare Nærhed og i det inderligste Slægtskabsforhold. Udtrykket »du, som er i Himlene«, begrænser eller koncentrerer Interessen paa et enkelt Væsen og er en indirekte Anerkendelse af, at der eksisterer andre Fædre. Ordene »helliget vorde dit Navn« anbringer den aandelige Ærbødigheds Glorie omkring Guds Navn og giver

Guds Fader Forhold til os den højeste Udmærkelse; »komme dit Rige« forudsætter Erkendelsen af et himmelsk Riges Tilværelse med Gud som dets »Fader-Konge«. Ske din Vilje, som i Himmelen, saaledes ogsaa paa Jorden«, repræsenterer Ønsket om her og nu villigt at udføre og faa alle til villigt at udføre, hvad Gud vil have udført, fordi det vil bringe os Himmelen eller gøre denne Jord til en Himmel.

»Giv os i Dag vort daglige Brød.« Denne Sætning er en Tilstaaelse af vor Trang og et Udtryk for, at Herren kan tilfredsstille denne Trang. Ikke saa meget det, vort Legeme trænger til, som hvad vor Aand behøver. For den oprigtigt Troende er det en Bøn om, hvad Herren ser er bedst for os.

»Forlad os vor Skyld, som vi forlade vore Skyldnere.« Denne sammensatte Sætning er en Anmodning med en selvpaataget Betingelse, i hvilken vi erklærer os villige til at give Afkald paa Tilgivelse i samme Forhold, som vi undlader at tilgive andre.

»Led os ikke i Fristelse; men fri os fra det Onde.« Den sidste Del af denne Sætning er en Antydning af Sandheden af, hvad Apostelen Jacob siger om Fristelser: »Ingen sige, naar han fristes: jeg fristes af Gud; thi Gud kan ikke fristes af det Onde, og selv frister han ingen.« (Jacob 1: 13.) Der skulde derfor rimeligvis have staaet: forlad os ikke i Fristelse. Bønnen om Befrielse fra det Onde er en Erkendelse af den Kendsgerning, at vi venter at være omgivet af Ondt, som vil overmande os, dersom Herren forlader os.

»Thi dit er Riget og Magten og Æren i Evighed, Amen«, er et sammentrængt Udtryk for Ønsket om, at Gud skal være vor Konge altid, og med Magt til at regere paa sin egen Maade med Retfærdighed og Kærlighed, fordi det altsammen tilhører ham.

„GUDS RIGE ER INDEN I EDER".

I sit Brev til Epheserne formaner Paulus denne Menighed til at bevare Aandens Enhed i Fredens Baand, til at have et fælles Maal og Haab, ligesom der kun er en Herre, en Tro og en Gud, der satte i sin Menighed »nogle som Apostle, andre som Profeter, andre som Evangelister, andre som Hyrder og Lærere«. Og han sammenligner Menigheden med et Legeme, hvis Hoved er Kristus og Lemmerne de forskellige Embedsmænd, der er indsatte i Menigheden »til en Tjenestegerning og til Kristi Legemes Opbyggelse«.

Af disse og andre Udtalelser af Paulus fremgaar det, at Jesus Kristus og hans Apostle oprettede et organiseret Samfund eller en Kirke med bestemte Indlemmelsesregler, med kirkelige Handlinger forrettede af Mænd med Præstedommets Fuldmagt, og at denne Kirke havde Love og Forskrifter, der maatte overholdes af dens Tilhængere, og som afsondrede og gjorde dem forskellige fra andre Samfund — fra Verden som et Hele. Selv kaldte de sig Jesu Kristi Kirke, Herrens Hellige, og Verden gav dem Øgenavnet »Kristne«.

I Lukas 17. Kap. læser vi, at Farisæerne engang gav Jesus det Spørgsmaal: Naar kommer Guds Rige? Frelseren gav dem følgende mærkelige Svar: »Guds Rige kommer ikke saaledes, at man kan vise derpaa, ikke heller vil man sige: Se her, eller: Se der er det; thi se, Guds Rige er inden i eder.«

Hvorledes kunde der nu være en synlig Kirke, naar Kristus selv har sagt, at Guds Rige ikke kommer saaledes, at man kan vise derpaa, men at det er inden i os? Er der en Modsigelse her mellem Frelserens og Apostelen Pauli Ord? Mange af Nutidens Kristne mener, at der er en saadan Modsigelse, og foretrækker at forkaste, hvad Paulus skriver om en kirkelig Organisation, og de erklærer en saadan for at være unødvendig, thi de har Guds Rige inden i sig. Daaben, Haandspaalæggelsen og de kirkelige Pligter er i deres Øjne ydre synlige Tegn, som man kan pege paa, og som derfor ikke behoves.

De har henvendt sig til Gud, de har Jesus i Hjertet, og for dem er alle Skriftens Ord om Evangeliets Bud og Ordinancer, om Daab og Nadver, om Præstedømmets Embeder og det kirkelige Liv, som om alt dette slet ikke var skrevet.

Og saa beror dette Synspunkt alene paa de af Mørkhedens Magter inspirerede Misforstaaelser af Herrens Ord, der i Virkeligheden indeholder en stor og herlig Sandhed i fuld Overensstemmelse med alle de andre Sandheder, som lød fra hans Læber, eller som han inspirerede sine Tjenere til at fremkomme med. Vi kan ikke tænke os, at han havde i Sinde at forkaste synlige, kirkelige Handlinger, thi da var han i Modstrid med sig selv. Han blev døbt af Johannes for at »fuldkomme alt, hvad Ret er«, han lærte sine Disciple at døbe, og efter sin Opstandelse befalede han sine Disciple at prædike Evangeliet sigende, at »den, som tror og bliver døbt, skal blive frelst«.

Nej, Kristrus var i fuld Harmoni med alt, hvad Skriften siger om den synlige Kirke, med Ordinancer, Embeder og Organisation. Han kom med den fuldkomne Lov, med Budskabet om Frelse paa Betingelse af Lydighed mod disse Evangeliets Love, og til dem, som adlød, sagde han, at de var Verdens Lys og skulde være det. De skulde skinne for alle som Tegn paa, hvad Igenfødelsen i Kristus havde udrettet for dem.

Det var til Farisæerne, at Kristus talte de anførte Ord. Til Farisæerne sagde han: Guds Rige er inden i eder. Guds Rige var inden i dem, er inden i ethvert Menneske, der lever paa Jorden. Muligheden for at blive et Guds Barn, at blive frelst i hans Rige, ligger skjult, uvirksomt og i Dvale hos ethvert Menneske. Alle har denne Mulighed. Alle har den Spire til evigt Liv i sig, og naar Naadens Sol, Evangeliets livgivende Kraft, med sin Varme naar ind til denne Spire, vokser den frem og bærer Frugt. Det nytter ikke at opstille en Række ydre Skikke og Former, som Farisæerne gjorde; det er det indre, det aandelige Liv, det gælder om, men naar dette er til Stede og bringes til at vokse, da kommer alt det andet som en

Følge af dette Liv. Guds Rige med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser er inden i enhver af os, thi vi er Guds Børn.

Det er paa samme Maade, som vilde man sige, at et Agern er et Egetræ. Man kan ikke se Træet, men det er dog i Agernet, og naar det plantes og faar Fugtighed og Varme, spirer det frem og udfoldes til et mægtigt Træ. Man kan lave et Egetræ med Grene, Kviste og Blade, der skuffende ligner et rigtigt Træ, men er det dog ikke, fordi det, der gør Træet til et rigtigt levende Træ, er noget inden i det, som man ikke kan tage og føle paa eller se. Saaledes er det med Guds Kirke og Rige. Det bestaar ikke af ydre Former og Skikke, af kunstigt forarbejdede og skuffende eftergjorte Ceremonier og Leveregler, men ligger skjult i Menneskets Indre, og derfra maa det udfolde sig og blive synligt, og kun Troen paa Jesus Kristus kan faa dette aandelige Liv til at vokse. Enhver kan udføre en Efterligning af Daabshandlingen, men kun den Sjæl, i hvis Indre Spiren til evigt Liv i Guds Rige er opvakt af Dvalen, bliver denne Handling en Samvittighedspagt med Gud til Syndernes Forladelse. Og saaledes med alle Evangeliets ydre Ordinancer og Bud, de er ikke Ophavet eller Aarsagen til Frelse, men Resultatet af, at Frelse og evigt Liv er kommet til en Sjæl, der havde Guds Rige inden i sig, hvilket nu udfolder sig og rækker op mod Himmelen, omformes fra en usynlig Spire til et prægtigt Træ. »Jeg er Vintræet, I ere Grenene,« siger Jesus et andet Sted. »Den, som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen Frugt, thi uden mig kunde I slet intet gøre.« »Dersom I holde mine Befalinger, skulde I blive i min Kærlighed.« Maatte Evangeliets Sol — Jesu Kristi Naade, naar ind til disse mange Sjæle, i hvis Indre Guds Riges Livsspire ligger i Dvale, og opvække den til Live, at den maa spire og bære Frugt, fordi den er rodfæstet i Jesus Kristus, og maatte vi alle holde fast ved Troen paa ham, der alene kan give os Frelse og Ophøjelse i Guds Rige.

J. S. H.

FØDT AF GUD

(*Thos. R. Greer* i »Liahona«.)

—

Intet Spørgsmaal bliver muligvis mere fejlagtigt besvaret i vore Dage indenfor religiøse Kredse, end dette: Hvorledes kan et Menneske være født af Gud? Forskellige religiøse Samfund har indbyrdes forskellige Opfattelser vedrørende dette Spørgsmaal, og paa deres Rejser maa Ældsterne ofte besvare saadanne Henvendelser som disse: »Er De født af Gud?« »Kan et Menneske, der er født af Gud, synde?« »Hvorledes kan et Menneske blive født af Gud?« »Hvad betyder det, at være født af Gud?«

Frelseren sagde til Nikodemus: »Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver født paany, kan han ikke se Guds Rige.« (Joh. 3: 3.) Forundret herover fremkom Nikodemus med det Spørgsmaal, der endnu beskæftiger Menneskene: »Hvorledes kan et Menneske fødes, naar han er gammel? Mon han kan anden Gang komme ind i Moders Liv og fødes?« Jesus havde sagt til ham, at han maatte fødes paany, og denne Mand undredes over, hvorledes han kunde fødes anden Gang.

I Joh. 3: 5—8 gentager Frelseren sin Udtalelse med nogle forklarende Tilføjelser. »Jesus svarede: Sandelig, sandelig, siger jeg dig, uden nogen bliver født af Vand og Aand, kan han ikke komme ind i Guds Rige. Hvad der er født af Kødet, er Kød; og hvad der er født af Aanden, er Aand. Forundre dig ikke over, at jeg sagde til dig: I maa fødes paany.« Ved at læse disse Vers kommer vi til den Slutning, at en Person maa »fødes paany«, dersom han ønsker at »se« eller »komme ind i« Guds Rige. Paa Grundlag af dette maa det her behandlede Emne siges at have stor Betydning. Det er i Sandhed af allerstørste Vigtighed. Vor fremtidige Stilling og Herlighed afhænger af en rigtig Forstaaelse deraf.

Lad os her fremsætte fire Punkter, som denne Artikel er skreven for at fremhæve:

1. Det er nødvendigt at blive født paany for at kunne indgaa i Guds Rige.

2. »Født af Gud« og »født paany« er ensbetydende Udtryk.

3. Før et Menneske kan blive født af Aanden (født af Gud), maa han omvende sig fra al Synd og blive døbt i Vand og modtage den Helligaands Gave ved Bøn og Haandspaalæggelse af dem, som har Myndighed til at handle i Herrens Navn.

4. Et Menneske tager ikke fejl (kan ikke synde) ved at blive født af Gud.

Den første Paastand har vi allerede tildels bevist ved at citere Frelserens Ord til Nikodemus. Lad os nu gaa til Mormons Bog og der læse de Ord, som Alma udtalte, efter at han var bleven en Retfærdighedens Forkynder:

»Og nu se, jeg spørger eder, mine Brødre i Kirken: Er I blevne aandelig fødte af Gud? Har I annammet hans Billede i eders Ansigter? Har I erfaret denne kraftige Forandring i eders Hjerter.

Jeg siger eder: Paa den Dag skulle I fornemme, at I kunne ikke blive salige; thi intet Menneske kan blive saligt, uden dets Klæder blive tvættede hvide; ja, dets Klæder maa renses, indtil al Besmittelse er borttagen fra dem, formedelst hans Blod, om hvem vore Fædre sagde, at han skulde komme for at genløse sit Folk fra deres Synder.

Og nu siger jeg eder, at dette er den Orden, hvorefter jeg er kaldet, ja, til at prædike for mine elskelige Brødre og for enhver, som bor i Landet; ja, at prædike for alle, baade gamle og unge, baade Trælle og Fri; ja, jeg siger eder, for de gamle og midaldrende og den opvoksende Slægt; ja, at raabe til dem, at de skulle omvende sig og blive fødte paany.« (Alma 5: 14, 21, 49.)

Heraf fremgaar det, at aandelig Fødsel er nødvendig for alle. Vi vil endvidere henføre til en anden Udtalelse af denne Profet, som findes i Mosiahs 27: 24—28:

»Thi, sagde han, jeg har omvendt mig fra mine Synder og

er bleven genløst af Herren; se, jeg er genløst af Aanden. Og Herren sagde til mig: Forundrer dig ikke over, at alle Mennesker, ja, Mænd og Kvinder, alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, skulle fødes paany, ja, fødes af Gud, forandres fra deres kødelige og faldne Tilstand til en retfærdig Tilstand, idet de er genløste af Gud og blive hans Sønner og Døtre. Og saaledes blive de nye Skabninger; og uden de gøre dette, kunne de ingenlunde arve Guds Rige. Jeg siger eder, at uden dette sker, skulle de blive forkastede; og dette véd jeg, fordi jeg selv var nær ved at blive forkastet. Men efter at have gennemgaaet megen Trængsel og angret mig næsten til Døden, har Herren i Naade fundet for godt at rive mig ud af det evige Baal, og jeg er født af Gud.«

Heraf lærer vi, for det første, at Alma, ifølge sine egne Ord, var født af Aanden, og at han var født af Gud. At dette er en og samme Fødsel, fremgaar af de ovenanførte Vers, som for Eksempel af Udtrykket »fødes paany, ja, fødes af Gud«. For det andet, at alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk maa fødes paany. For det tredie, dersom de tænker, at denne nye Fødsel er unødvendig og forsømmer den, »kunne de ingenlunde arve Guds Rige.« For det fjerde, at Mennesker, som fødes paany, »forandres fra deres kødelige og faldne Tilstand til en retfærdig Tilstand, idet de er genløste af Gud og blive hans Sønner og Døtre«. Findes der fem Vers, der lærer saa mange vigtige og dybe Lærdomme, som disse Vers indeholder? Er ikke dette i sig selv et Vidnesbyrd om Mormons Bogs guddommelige Inspiration?

Læg ogsaa Mærke til Overensstemmelsen mellem Bibelen og Mormons Bog vedrørende denne saavel som alle andre Lærdomme. I Joh. 1: 12, 13 læser vi:

»Men saa mange, som tage imod ham, dem gav han Magt til at vorde Guds Børn, dem, som tro paa hans Navn; hvilke ikke bleve fødte af Blod, ej heller af Køds Villie, ej heller af Mands Villie, men af Gud.«

Med andre Ord, de, som troede paa ham, blev Guds Børn

ved at adlyde Evangeliets Ordinancer og leve efter det. Husk, at for at blive født af Gud maa vi modtage ham og hans Frelsningsplan; thi kun dem, som »toge imod ham, gav han Magt til at vorde Guds Børn«.

Denne Lære er yderligere stadfæstet i 1. Peter 1: 22, 23: »Lutrer eders Sjæle i Lydighed imod Sandheden til uskrømtet Broderkærlighed og elsker hverandre inderligt af Hjertet, genfødte, som I ere, ikke af forkrænkelig, men af uforkrænkelig Sæd, ved Guds levende og blivende Ord.« De nephitiske Skrifter siger, at de skulle »forandres fra deres kødelige og faldne Tilstand til en retfærdig Tilstand«. Bibelen siger: »lutrer eders Sjæle i Lydighed«. Læg Mærke til, at ingen af disse Skriftsteder siger, at et Menneske er eller kan blive aldeles fuldkommen i dette Liv. Det ene taler om at forandres til »en retfærdig Tilstand«, det andet siger »lutrer eders Sjæle«. Selvfølgelig vil ingen sige, at der ikke kan eksistere en vis Grad af Renhed og Retfærdighed. Ved at lade Vand løbe en Gang gennem Trækul, kan jeg rense det særdeles godt, men der vil endnu være nogle Urenheder i det. Alligevel har jeg Ret til at sige, at jeg har renset Vandet, eller at Vandet nu er rent. Dersom jeg siger, at en Familie er i Nød, vilde ingen deraf drage den Slutning, at den aldeles ingen Klæder havde, var uden Husly og ikke havde Føde af nogen Slags; men man vilde forstaa, at Familien trængte til Hjælp, uagtet maaske en Haandsrækning var alt, hvad der behøvedes.

Paa samme Maade betyder en retfærdig eller lutret Tilstand ikke absolut Fuldkommenhed. Denne Kendsgerning maa vi ikke tabe af Syne under Behandlingen af dette Emne.

I Mosiahs Bog 5: 7 læser vi, som en Stadfæstelse af den her fremsatte Anskuelse: »Og nu, formedelst Pagten, som I have gjort, skulle I kaldes Kristi Børn, hans Sønner og hans Døtre; thi se, i Dag har han født eder aandeligen; thi I sige, at eders Hjerter er forandrede formedelst Troen paa hans Navn; derfor er I fødte af ham og er blevne hans Sønner og Døtre.«

Vi har sagt, at ingen kan modtage den Helligaands Gave,

som nægter at adlyde den Ordinance, vor himmelske Fader har gjort til Betingelsen for dens Modtagelse. Medens det ikke er vor Hensigt at foretage nogen udforlig Behandling af denne Del af Emnet her, saa vil vi dog i Korthed anføre, hvad Bibelen lærer om Maaden, hvorpaa Kristi Apostle meddelte den Helligaand, idet vi gaar ud fra, at Ordinancerne i vor Frelsers Evangelium burde være de samme nu som den Gang.

(Fortsættes.)

HVEM ER FOR HERRENS SAG?

Mel.: »Who's on the Lords Side, Who?«
(Deseret Songs Nr. 205.)

—

Hvem er for Herrens Sag?
Nu vil det vise sig.
Vi sporge uden Frygt:
Hvem er for Herrens Sag?
Vor Kamp er ej en Leg,
Thi Fjenden er paa Vagt,
Hans Hær staar kampberedt —
Hvem er for Herrens Sag?

Kor:

Hvem er for Herrens Sag?
Nu vil det vise sig.
Vi sporge uden Frygt:
Hvem er for Herrens Sag?

Vi tjene Himlens Gud,
Vi uforsagt gaa frem,
Om end vi kun er faa —
Hvem er for Herrens Sag?
Om vi er paa vor Post,
Vi Sejren vinde skal,
Og Kronen blive vor —
Hvem er for Herrens Sag?

Om hele Helveds Hær
I Raseri gaar frem;
Guds Værk vil dog bestaa,
Hvem er for Herrens Sag?
Lyksalighed og Liv,
Frihed fra Synd og Død —
Alt det er Sejrens Pris;
Hvem er for Herrens Sag?

Saml eder om vort Flag,
Vor Gud vil hjælpe os,
Han fører os til Sejr;
Hvem er for Herrens Sag?
Vort Flag er Dyd og Ret,
Vort Vaaben Kærlighed,
Og Tro vor Bajonet —
Hvem er for Herrens Sag?

J. S. H.

STRØTANKER.

Det er ikke, hvad vi læser, men hvad vi erindrer, der gør os lærde. Det er ikke, hvad vi har til Hensigt, men hvad vi udfører, der gør os nyttige. Det er ikke nogle faa haltende Ønsker, men en livslang Kamp, der gør os tapre.

En sand Ven vil fortælle dig om dine Fejl og Daarskaber, naar Velstand omgiver dig, og vil med Haand og Hjerte hjælpe dig, naar du er i trange Kaar.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).